

Sygn. akt VII Ka 982/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Beaty Ewert

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 r.

sprawy **Ł. B.** ur. (...) w B., syna T. i M. oskarżonego z art. 65§3 kks w zb z art. 54§3 kks w zb z art. 91§4 kks w zw z art. 7§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w B. II Wydziału Karnego

z dnia 8 sierpnia 2017r. sygn. akt (...)

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II.zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Ł. B. został oskarżony o to, że:

w dniu 03 listopada 2016 r. w m. B., pow. (...), woj. (...), przechowywał w domu mieszkalnym i pomieszczeniach przynależnych, znajdujących się na ul. (...), bez wymaganego przedstawienia lub zgłoszenia organowi celnemu oraz bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, uchylając się od opodatkowania, wyroby akcyzowe w postaci 1529 (jednego tysiąca pięćset dwudziestu dziewięciu) paczek papierosów po 20 sztuk w każdej paczce, różnych marek, przez co został narażony na uszczuplenie łącznie podatek VAT w wysokości 6733,00 PLN, podatek akcyzowy w wysokości 25 461,00 PLN oraz należność celna w kwocie 1393,00 PLN, tj. o czyn z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w B. w II Wydziale Karnym, wyrokiem z dnia 08 sierpnia 2017 roku, w sprawie o sygn. akt (...) orzekł:

I. oskarżonego **Ł. B.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, a na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1 i 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie, przechowywanych w magazynie depozytowym Posterunku (...) w B. – (...);

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze grzywny.

Na zasadzie art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu skarżący zarzucił:

1. Rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego Ł. B. kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 80złoty, pomimo, iż w przedmiotowej sprawie występuje szereg okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, których Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, wskazujących na konieczność wymierzenia temu oskarżonemu kary w wydatnie łagodniejszym wymiarze przy uwzględnieniu dyrektyw sądowego wymiary kary określonych w art. 12 § 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący na zasadzie art. 437 k.p.k. wniósł o:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez wydatne zmniejszenie orzeczonej w punkcie I zaskarżonego wyroku kary samoistnej grzywny

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje. Zawarty w niej zarzut jest niezasadny.

Sąd I-szej instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k. a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości) kary wymierzonej Ł. B. na wstępie przypomnieć należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadnie podnoszony wówczas, gdy kara i orzeczone środki karne, jakkolwiek pozostające w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględniają w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa (przestępstw), jak i osobowości sprawcy, w związku z czym kara jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Wprawdzie niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym, ale z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika, że chodzi o niewspółmierność **rażącą**. Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi natomiast wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo (przestępstwa) nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu (czynów) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto celów zapobiegawczych i wychowawczych (vide: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. pod red. prof., dr hab. Z. Gostyńskiego. Tom II. Dom Wydawniczy ABC 1998 i powołane tam orzeczenia SN).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że podniesiony w apelacji zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do przekonania, że Sąd I-szej instancji we właściwy sposób ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary i to swoje stanowisko przekonująco umotywował. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, a jednocześnie w wystarczającym stopniu realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze stawiane karze przez ustawodawcę.

Wprawdzie zgodzić należy się ze skarżącym, iż kara wymierzona oskarżonemu, biorąc pod uwagę jego sytuację materialną (z prowadzonej działalności gospodarczej uzyskuje dochód w wysokości 1400 zł miesięcznie, przy czym posiada zaległości finansowe na kwotę około 90 000 zł), jest surowa jednakże, wobec ilości przechowywanych wyrobów akcyzowych i uporczywości naruszania porządku prawnego, nie można uznać, aby była to kara rażąco niewspółmierna w rozumieniu wskazanego art. 438 pkt 4 k.p.k., a tylko takie ustalenie pozwoliłoby na jej zmniejszenie w toku kontroli odwoławczej. Istotne znaczenie ma bowiem dotychczasowy sposób życia oskarżonego. Ł. B., jak słusznie podnosi Sąd Rejonowy, był już uprzednio wielokrotnie karany za wykroczenia skarbowe polegające na przewożeniu papierosów przez granicę (...). Postawa oskarżonego dowodzi zatem, że całkowicie ignoruje on orzeczenia sądowe, a wymierzone kary nie wywołują w wymienionym refleksji nad swoim zachowaniem. Oskarżony jest osobą dorosłą, mimo wcześniejszych skazań, ponownie naruszył porządek prawny i powinien liczyć się z negatywnymi skutkami popełnionego czynu. Jedynie kara grzywny w orzeczonym przez Sąd I-szej instancji wymiarze winna skutkować właściwym oddziaływaniem wychowawczym na Ł. B. i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Jakkolwiek dochody sprawcy, jego warunki osobiste czy możliwości zarobkowe są ważnymi czynnikami w procesie wymiaru kary, niemniej w zderzeniu z przypisanym oskarżonemu czynem nie mogą stanowić aż tak istotnej przeciwwagi, aby spowodować złagodzenie orzeczonej grzywny. Przede wszystkim obrona całkowicie ignoruje okoliczność, iż oskarżony nie pozostaje jedyną osobą mającą na utrzymaniu dziecko z kłopotami zdrowotnymi. To wszak konkubina oskarżonego, która jest matką dziecka, zobowiązana jest do łożenia na jego utrzymanie. Ponadto tego, że była żona oskarżonego wyjechała za granicę pozostawiając niespłacone długi nie sposób uznać za okoliczność mającą wyłącznie decydować o wymiarze represji karnej, skoro nawet taki stan rzeczy nie wyklucza jeszcze prowadzenia egzekucji choćby z jej majątku.

Skarżący nie zauważa przy tym, iż Sąd miarkując wymiar grzywny wskazał, że sytuacja materialna Ł. B. była okolicznością także ważącą na ustalenie wysokości jednej stawki grzywny i to niemalże w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Powyższe dowodzi, że Sąd w żadnej mierze nie przecenił możliwości zarobkowych oskarżonego i prawidłowo wziął pod uwagę inne okoliczności wskazane w treści art. 23 § 3 k.k.s. Liczby orzeczonych stawek dziennych również nie można uznać za rażąco wygórowanej z uwagi na fakt narażania na uszczuplenie należności publicznoprawnych w znacznej wysokości.

Także postawa oskarżonego przejawiana podczas toczącego się postępowania, której uzewnętrznionym elementem było przyznanie się do winy, sama w sobie nie dowodzi, iż kara orzeczona wobec wymienionego jest karą rażąco surową, a przez to niesprawiedliwą. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego wymierzona grzywna jest w rzeczywistości karą dostatecznie uwzględniającą wymagania wszystkich dyrektyw jej wymiaru, a w rezultacie, jawi się ona karą wyważoną, odzwierciedlającą naganność popełnionego czynu i niezbędną by wyrobić w oskarżonym przeświadczenie o nieopłacalności popełniania tego typu czynów.

Odnosząc się natomiast do powołanego przez skarżącego wyroku Sądu Rejonowego, w którym to orzeczono karę grzywny w niższym wymiarze, mimo niemal dwukrotnie większej ilości zatrzymanych wyrobów akcyzowych to pamiętać trzeba o treści art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stanowiącego o samodzielności jurysdykcyjnej każdego sądu orzekającego także w postępowaniu karno-skarbowym. Poza tym nie sposób przenosić tego orzeczenia wydanego wobec innego oskarżonego do stanu faktycznego, jaki zaistniał w niniejszej sprawie, skoro okoliczności podmiotowo-przedmiotowe istotne dla ukształtowania wymiaru kary siłą rzeczy w tamtym przypadku musiały być odmienne.

Z tych też względów, nie podzielając zarzutu ani wniosku zawartego w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

Zważywszy na wymiar obciążającej oskarżonego należności oraz wskazaną wyżej sytuację majątkową Ł. B., Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione zwolnić wymienionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s.).